

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa L. I.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Centralnego Biura Śledczego Policji
o odszkodowanie, ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5
sierpnia 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 3 listopada 2023 r., sygn. akt VIII Pa 54/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od L. I. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego kwotę 3.036 (trzy tysiące trzydzieści
sześć) złotych z ustawowymi odsetkami za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia
zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 3 listopada 2023 r. oddalił
apelację powódki L. I. od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w
Poznaniu z dnia 2 stycznia 2023 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko
Skarbowi Państwa - Komendantowi Centralnego Biura Śledczego Policji o

ukształtowanie stosunku służby policjanta oraz o odszkodowania za naruszenia zasady równego traktowania.

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu, zaskarżając orzeczenie w całości i opierając skargę na podstawie naruszenia prawa materialnego, to jest art. 8 ust. 1 pkt 2 i art. 13 ust. 1 oraz art. 14 ust 2 i 3 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 1175; dalej jako ustawa wdrożeniowa) w związku z odnośnikiem 6 do załącznika nr 1 w związku z § 1 ust. 2a Zarządzenie nr 1041 Komendanta Głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji (Dz.Urz.KGP nr 18, poz. 135, ze zm.) w związku z art. 5 ust. 1, art. 5a ust. 1 i art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 636), przez ich błędną wykładnię; a jeżeli Sąd Najwyższy uzna, że ustawa z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania nie znajduje zastosowania, zarzuciła naruszenie: art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 33 ust. 1 Konstytucji RP; art. 1 ust. 1 lit. b) Konwencji nr 111 MOP z dnia 25 czerwca 1958 r. dotyczącej dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu; art. 23 ust. 2 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r. oraz art. 7 lit. a pkt 1 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z dnia 19 grudnia 1966 r.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych; ewentualnie wniosła o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu i rozpoznanie sprawy co do istoty wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W ocenie skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na brak przywołania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw prawnych (przepisów), na których Sąd Okręgowy oparł swoje rozważania materialnoprawne.

Dotyczy to zwłaszcza rozważań na temat organizacji pracy (służby) funkcjonariuszy Centralnego Biura Śledczego Policji. Wobec niemożności pełnego (niebudzącego wątpliwości) zidentyfikowania podstaw prawnych, na których oparte zostało rozstrzygnięcie, należy uznać, że treści wyroku uniemożliwia Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli prawidłowości orzeczenia.

Ponadto powódka wskazała na występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych: czy powołanie się na względy finansowe lub organizacyjne Policji (tudzież innych służb) może uzasadniać różnicowanie sytuacji funkcjonariuszy obciążonych takimi samymi lub bardzo zbliżonymi zakresami obowiązków, a tym samym, czy względy finansowe lub organizacyjne służby mogą być powoływane jako uzasadniona podstawa wyłączenia stosowania art. 14 ust. 2 i 3 w związku z art. 13 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy wdrożeniowej; czy do funkcjonariusza Policji, który został nierówno potraktowany (poddany dyskryminacji), można stosować przepisy ustawy wdrożeniowej, jeżeli wskazana przez funkcjonariusza przyczyna nierównego traktowania (dyskryminacji) ma charakter nie merytoryczny, ale nie jest objęta (zamkniętym) katalogiem zakazanych kryteriów decyzji personalnych, wskazanym w ustawie wdrożeniowej. Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie będzie negatywna, to pojawia się pytanie, czy wówczas wystarczającą podstawą dla przyjęcia zakazu dyskryminacji (nierównego traktowania) funkcjonariusza Policji są przepisy (postanowienia) umów międzynarodowych, których stroną jest Polska, a które to umowy mają status, o jakim mowa w art. 87 ust. 1 i art. 88 ust. 3 Konstytucji RP oraz sama konstytucja RP; czy na gruncie ustawy wdrożeniowej, jeżeli znajduje ona zastosowanie do funkcjonariuszy Policji, stosuje się zasadę taką samą, jak ujęta w art. 18^{3b} § 1 Kodeksu pracy, że ciężar dowodu - przy zarzucie nierównego traktowania (dyskryminacji) - spoczywa na podmiocie zatrudniającym, iż nie doszło do nierównego traktowania czy dyskryminacji (domniemanie nierównego traktowania).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany, reprezentowany przez Prokuratorię Generalną RP, wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu – Państwa Prokuratorii Generalnej RP według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną

argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721).

Zagadnienie prawne musi więc odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw.

Z kolei w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny

wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Sąd drugiej instancji zastrzegł, że rozpoznanie sprawy zostało przeprowadzone w granicach przepisów ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania. Nie budzi wątpliwości, że w świetle art. 2 ustawy wdrożeniowej znajduje ona zastosowanie także do osób fizycznych pozostających

w stosunku służbowym (tak jak powódka). Skarżąca upatruje oczywistej zasadności skargi w wadliwości uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Teza o braku wykazania podstaw prawnych rozstrzygnięcia stoi w sprzeczności z kolejnymi zarzutami skarżącej, która wprost wskazuje na niewłaściwą wykładnię prowadzącą do niezastosowania przepisów ustawy wdrożeniowej. Sąd drugiej instancji wyraźnie stwierdził, że funkcjonariusze mają możliwość dochodzenia praw z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w trybie przepisów ustawy wdrożeniowej.

O rażącym naruszeniu przepisów postępowania w zakresie sporządzenia uzasadnienia można mówić wyłącznie wówczas, gdy treść uzasadnienia wyroku uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a także w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2021 r., II USKP 12/21, LEX nr 3117753 i powołane tam orzeczenia oraz z dnia 13 listopada 2020 r., IV CSK 116/19, LEX nr 3080033). Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do uznania zarzutu naruszenia art. 327¹ k.p.c. za oczywiście uzasadniony.

Przechodząc do zagadnień prawnych sformułowanych przez stronę powodową, wypada podkreślić, że za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania świadczą jedynie istotne zagadnienia prawne, czyli te pozostają w związku ze sprawą i mieszczące się w podstawach faktycznych zaskarżonego wyroku. Sąd Najwyższy nie jest sądem faktów i w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. pozostaje związany ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji. Ma to kluczowe znaczenie także dla oceny sformułowanych zagadnień prawnych, gdyż ich rozpoznanie musi mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a więc mieścić się w granicach kognicji Sądu Najwyższego. Mając powyższe na uwadze, należy dostrzec, że skarżąca konstruuje zagadnienia prawne na założeniu, iż funkcjonariusze (w tym powódka) są obciążeni takimi samymi lub bardzo zbliżonymi zakresami obowiązków. Taki punkt wyjścia dla rozważań o wykładni przepisów ustawy wdrożeniowej jest sprzeczny z ustaleniami faktycznymi sprawy.

Jak wskazano wyżej, Sąd drugiej instancji rozważał, czy wobec skarżącej doszło do naruszenia zasady równego traktowania wywodzonej z przepisów ustawy

o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania.

Powyższa ustawa określa obszary i sposoby przeciwdziałania naruszeniom zasady równego traktowania ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną oraz organy właściwe w tym zakresie. Ustawę stosuje się do osób fizycznych oraz do osób prawnych i jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną. Zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy wdrożeniowej, zakazuje się nierównego traktowania osób fizycznych ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną w zakresie warunków podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej lub zawodowej, w tym w szczególności w ramach stosunku pracy albo pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej. W myśl art. 13 ustawy wdrożeniowej, każdy, wobec kogo zasada równego traktowania została naruszona, ma prawo do odszkodowania. W sprawach naruszenia zasady równego traktowania stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 1061). Jak wynika z art. 14 ust. 2 i 3 ustawy wdrożeniowej, kto zarzuca naruszenie zasady równego traktowania, uprawdopodobnia fakt jej naruszenia. W przypadku uprawdopodobnienia naruszenia zasady równego traktowania ten, któremu zarzucono naruszenie tej zasady, jest obowiązany wykazać, że nie dopuścił się jej naruszenia.

Godzi się również zauważyć, że powołana ustawa stanowi implementację między innymi dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U.UE.L. z 2000 r., poz. 303, s.16). Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 kwietnia 2021 r., III OSK 725/21 (LEX nr 3320461), niewątpliwie dyrektywa ta ma zastosowanie również do służb mundurowych. Punkt 18 motywów dyrektywy stanowi o możliwości odstępstwa od zasad wynikających z dyrektywy, jeżeli jest to uzasadnione celem zachowania zdolności operacyjnej tych służb. Jednocześnie w punkcie 19 dyrektywy określono, że w przypadku niestosowania jej postanowień w siłach zbrojnych w zakresie

dyskryminacji z uwagi na niepełnosprawność lub wiek, państwo członkowskie powinno określić zasięg wyłączenia stosowania dyrektywy. Potwierdzeniem powyższego są także liczne orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, np. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., C-795/19, XX PRZECIWKO TARTU VANGLA (LEX nr 3196958) w sprawie funkcjonariusza służby więziennej czy wyrok z dnia 15 listopada 2016 r., C-258/15, GORKA SALABERRIA SORONDO v. ACADEMIA VASCA DE POLICÍA Y EMERGENCIAS (ZOTSiS 2016, nr 11, poz. I-873) w sprawie funkcjonariusza policji.

Mając na względzie wynikający z ustawy wdrożeniowej ciężar dowodu, Sąd drugiej instancji ustalił, że zakres obowiązków i odpowiedzialności skarżącej różnił się od stanowiska naczelnika Wydziału Ogólnego Zarządu CBŚP w Ł., mimo iż w części zakresy te były zbieżne. Dodatkowo zaznaczono, że utworzenie nowego wydziału czy też sekcji zależy od decyzji Komendanta CBŚP, który musi brać pod uwagę określone pragmatykami warunki, od których spełnienia zależy utworzenie nowej komórki, w tym także kwestie finansowe wynikające z wysokości budżetu jakim dysponuje. Natomiast utworzenie nowej komórki niespełniającej określonych pragmatykami warunków może nastąpić tylko w wyjątkowej sytuacji. Komendant CBŚP podlega pod Komendanta Głównego Policji. Stąd też trudno uznać, że utworzenie nowej komórki pozostawało w wyłącznej gestii Komendanta CBŚP. Nie można tracić przy tym z pola widzenia okoliczności, że nie w każdym zarządzie terenowym CBŚP funkcjonował wydział ogólny. W apelacji powódka wskazała również, że zakres jej obowiązków był tożsamy, a nawet szerszy niż na stanowisku etatowym naczelnika, jednakże czynności służbowe, które wykonywała, miały związek z hierarchią i podległością służbową, jaka obowiązuje w służbach mundurowych. Stanowiska te oparte są bowiem na statucie organizacyjnym i potrzebach służby. Nie może również umknąć uwadze, że zmiany organizacyjne i strukturalne w jednostkach i komórkach organizacyjnych Policji, w tym w CBŚP, mają ścisły związek z wydatkowaniem środków publicznych. Sam fakt wykonywania niektórych czynności, jak naczelnicy wydziałów, nie czynił powódki osobą uprawnioną do uznania jej za osobę nierówno traktowaną. Czynności te bowiem w dużej mierze wynikały z podobnego zakresu obowiązków kierownika sekcji ze stanowiskiem naczelnika wydziału. Przeprowadzone postępowanie

dowodowe nie wykazało również, by dochodziło do dyskryminacji powódki w związku z odbywaniem aplikacji radcowskiej. Podkreślić należy, że powódka otrzymała zgodę pracodawcy na odbywanie aplikacji w ramach służby, a pracodawca godził się z tym, że w związku z nieobecnością powódki w pracy będzie zmuszony przesuwając innych pracowników do jej zastępowania. Niemniej jednak dyspozycyjność powódki w tym okresie zmniejszyła się i wynikała również z jej absencji chorobowej. Trudno zatem uznać takie okoliczności za działania mające charakter dyskryminacyjny.

Konkluzje te, oparte na ustaleniach faktycznych sprawy, mają rozstrzygające znaczenie dla oceny ewentualnego naruszenia zasady równego traktowania wywodzonej z ustawy wdrożeniowej, jak i z Konstytucji RP (art. 32).

Uznając jednakże, że źródłem dochodzonego przez skarżącą roszczenia odszkodowawczego jest ustawa wdrożeniowa, godzi się podkreślić, iż z poczynionych przez Sąd drugiej instancji ustaleń wynika, że powódka nie sprostала wymogom art. 14 ust. 2 ustawy wdrożeniowej, nie uprawdopodobniając naruszenia zasady równego traktowania. Nie można więc na etapie rozstrzygania o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania formułować zagadnienia prawne oparte na odmiennym założeniu, to jest zaistnieniu nierównego traktowania. Na marginesie trzeba także dodać, że w sporze umknęła istotna okoliczność, iż w odróżnieniu od art. 18^{3a} Kodeksu pracy, przepis art. 8 ust. 1 ustawy wdrożeniowej zawiera zamknięty katalog przyczyn dyskryminacji (ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną). Skarżąca nie uprawdopodobniła, że sugerowane przez nią nierówne traktowanie miałyby być spowodowane którąkolwiek z tych przyczyn.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że przedstawione przez skarżącą zagadnienia prawne nie mają znaczenia istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż są sformułowane na odmiennych założeniach faktycznych. Powódka nie przedstawia wystarczających argumentów świadczących o potrzebie rozstrzygnięcia owych zagadnień ani nie wskazuje na rozbieżne stanowiska czy odmienne oceny w wykładni powołanych przepisów prawa.

Uznając, że skarżąca nie wykazała powyższych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie

art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]